

Skodsborg den 4/5 1928

Kære Hansen Jacobsen!
 Det bragte ligesom Taarer i mine
 Øjne at høre den sørgelige Ny-
 hed om Din Hustrus Død.
 Nu kan jeg ikke huske Åa-
 ret, da jeg skrev feres Børst-
 lusssang, men det ved jeg,
 at det er lang siden og al-
 drig nogen Gang hvor jeg at
 jeg siden har set jer enkelt-
 vis, men altid paa en Maade
 Haand i Haand, saa vund-
 varlige syntes I hinanden

Jeg ved hvad hun betød for
Dig i dit Hjem, i Din Kænst,
i smaat og stort. Det er en
usigelig vemodig Tænke, ogsaa
for mig, Din gode Ven, at Du
nu skal vandre Livet uden
hende. Jeg vidste desuden ikke,
at hun havde været syg.
Nogen stærk Kvinde har hun
vist aldrig været, men senge-
liggende har jeg heller ikke
hørt hun har været.
Hvad rev hende bort i den
Hast?

Jeg beder Dig være forvissat
Om min inderligste Medfø-
lelse.

Da Du i Din Brev ogsaa har
faaet Tid til at spørge til
mit Befindende, skal jeg
svare, at det har bedret sig
betydeligt. Rask er jeg ingen-

lunde, det er Blodomløbet i
venstre Ben, det er lidt gall
med, men jeg haaber at kun-
ne krampe det fra mig i
Løbet af Sommeren. Om faa
Dage kommer Hanna og tager
mig med sig hjem til Jerni;
saa jeg klarer den jo nok.
De hjerteligste Hilsener fra Din
hengivne Ven

Jørn Dalsjö